

Dobbeltattentatet i Oslo:

"Skønt det er galskab, er der metode i den."

(W. Shakespeares *Hamlet*)

Af Freerk Huisken

Anders Breiviks terrorhandlinger er ikke en forvirret psykopats påfund.

Alle medier er temmelig¹⁾ enige: "En sindssygs handling", "vanvid", "psyko" osv. Derfor er handlingen også "ubegribelig", "uforklarlig" og "umulig at kommentere". Det kan være forståeligt nok som en første reaktion. Immervæk kan folk se billederne fra øen og fra Oslo centrum for sig og alle har dødstallet i tankerne. Men i disse rapporter drejer det sig slet ikke om forstyrrede reaktioner. Ingen af skribenterne, der erklærer sig for uegnede til at komme med en kommentar i betragtning af "den vanvittige handling", lægger kuglepen eller keyboard fra sig men går i stedet i gang med at kommentere. Og sikke kommentarer. Bedømmelsen "vanvid" eller "sindssyge" er derfor heller ikke udtryk for målløshed men udtrykker benhårde bedømmelser. Attentatet, mener de, udspringer af en syg hjerne, gerningsmanden er sindssyg²⁾, og derfor er det utilladeligt at tage handlingen seriøst – som om presse og TV var interesseret i en seriøs behandling af den.

Alligevel citeres der overalt udførligt fra attentatmandens 1.500 sider lange manifest og der præsenteres uddrag fra hans erklæring under det første retsmøde, hvor han klart og tydeligt afslører sine motiver. Derudover undersøger man baggrunden, beretter fx om Norges udlændingepolitik eller det højreekstreme miljø i Skandinavien. Det ser ud til, at alle straks er klar over, at de tanker, som hans motiv består i, ikke er opfundet af ham selv; han har samme holdninger som ligesindede højreorienterede grupper, og desuden er hans handling en reaktion på den norske udlændingepolitik. Til sidst refererer man til "forbløffende paralleller" til lignende handlinger i USA. Også "UNA-bombemanden" hadede alle venstreorienterede; på samme måde som Anders Breivik, der udnævnte "kulturmarxister og multikulturelle" til sine fjender. Attentatmanden i Oklahoma City havde den samme "højreekstreme baggrund" som gerningsmanden i Oslo,

siges det. Begge havde desuden almindelige borgere som mål, og de angrede ikke deres handlinger. Og endnu en ting nævnes: Ingen af de tre var muslimske terrorister, de var ikke Al Qaeda-disciple, var ikke medlemmer af en sekt, var ikke fanatiske afrikanske stammekrigere, men hvide, og to af dem var oven i købet uddannede hvide med litterære kvalifikationer, kristeligt præget og borgere i de nationer, hvor de begik deres masse mord.

Det giver alt sammen et ret tydeligt billede af attentatmanden og de tanker, som han har gjort sig om alt mellem himmel og jord. Han sammenfatter selv sin indstilling i en dagbog, som er blevet publiceret på internettet og som han har betroet en bøn: "... jeg har forklaret Gud, at med mindre han ønskede, at den marxistisk-islamiske alliance og den islamiske overtalelse af Europa skulle tilintetgøre den europæiske kristendom totalt i løbet af de næste hundrede år, så måtte han sikre, at de krigere, der kæmper for at bevare den europæiske kristendom, vil sejre. Han må sikre, at min mission lykkes, og bidrage til at inspirere tusinder af andre revolutionære konservative/nationalister, anti-kommunister og anti-islamister i hele den europæiske verden." (*Süddeutsche Zeitung*, 25.7.11) Hvori skulle vanviddet bestå? Hverken anti-kommunismen, som – overtaget fra nazierne – har karakteriseret efterkrigstiden indtil den dag i dag, eller anti-islamismen, som – om end af nyere dato – spiller en central rolle i vestlig indenrigs-, sikkerheds- og militærpolitik. Man kender også til konkurrencen mellem religionerne, hvor de kristne retninger ikke ligefrem har haft fløjlshandskerne på i behandlingen af "vantro" og hedninge.

Kun forestillingen om den "marxistisk-islamiske alliance" er noget, der i første omgang ikke passer ind i fjendebilledet. Og naturligvis eksisterer den ikke. Der er ingen steder i verden, hvor marxister, der jo bekender sig til ateismen, har sluttet sig sammen med troende muslimer i en "alliance".

Dette har godt nok heller ikke noget at gøre med en sindssygs sygelige vrangforestillinger. Det drejer sig om den mentale kombination af to standpunkter, som Anders Breivik har foretaget: Hans krigserklæring mod islam kombinerer han med hadet til de regerende socialdemokrater i Norge, fordi han anklager "Arbeiderpartiet" og dets udlændingepolitik for at støtte "tilintetgørelsen af den europæiske kristendom". Ifølge hans konstruerede verdensbillede ønsker den ene gruppe, muslimerne, at tilintetgøre kristendommen; og den anden gruppe, de regerende socialdemokrater, gør ikke noget for at forhindre det, men lukker dem til og med ind i landet og tilskynder på den måde et islamisk angreb på kristendommen fra sine egne byer. Den ene gruppe er hans ærkefjender, den anden – hvide, kristne, norske vesterlændinge af socialdemokratisk observans³⁾ – er for ham forrædere mod den europæiske kristendom: "Så længe Arbeiderpartiet kører sin ideologiske linje og fortsætter med at ødelægge norsk kultur og importerer muslimer i massevis, må de også tage ansvaret for dette forræderi." (fra det første retsmøde; omtalt i *Weserkurier*, 26.07.11) Derfor er det for ham heller ikke nogen selvmodsigelse, når han ikke drager i felten med sine bomber mod muslimer, men derimod dræber landsmænd, til og med unge mennesker, europæere og tem-

melig sikkert også en hel del kristne. Hans dom lyder, at de har forrådt deres sande kristelig-europæiske pligt. Nogle som regerende: det var formålet med bomben i Oslo centrum. Andre som Arbeiderpartiets nye generation: det var dem, som han massakrerede på ferieøen. Det er det, hans program går ud på.

Og det er så afgjort ikke noget, som er en forvirret psykopats påfund. Netop her i Tyskland vakte det samme påfund for nylig furore. I ugevis var bestseller-listerne i seriøse tidsskrifter domineret af et værk, som udnævnte islam til at være et ødelæggelsespotentiale og stemplede tyske regeringer som forrædere, fordi de ikke behandlede muslimer som djævle men derimod efter den ikke særligt gemytlige udlændingepolitikens regler. Jeg tænker naturligvis på socialdemokraten Thilo Sarrazins tesar.⁴⁾ Og han står heller ikke alene i Europa med denne dobbelte fjendskabserklæring. Skandinaviske højrepartier har i årevis høstet stemmer med samme program, og hollænderen Geert Wilders har brugt det til at opnå en position, hvor han kan øve indflydelse på regeringens politik osv.

Og det skulle alt sammen være vanvid?! På en eller anden måde, ja, – ikke som en sygdomsdiagnose men som en fordrejet præsentation af islam, af kristendommen og af den europæiske politik over for indvandrere, hvor der er vendt op og ned på forholdene i den verden, som imperialismen behersker: Hvem er det egentlig, der vil tilintetgøre hvem? Hvis man kigger tilbage på den nyere historie, er det svært at komme uden om, at der fra Vestens side og vel at mærke i den kristne guds navn er blevet ført en del Nato-frihedsfelttog især mod stater, hvor man tror på Muhammed – og vel at mærke med en asymmetrisk tilintetgørelseskvalitet, som Anders Breivik kun kan drømme om.⁵⁾ Og når fanatiske tilhængere af denne tro slår igen med midler, der uagtet deres punktuelle virkning røber deres afmagt – de har ingen våben, hvorfor de må bruge sig selv som våben – står det straks klart for hele den vestlige verden, hvem der er terrortruslen. Og så organiseres der en sikkerhedspolitik, der overbeviser enhver borger om, at “faren” lurder i den

muslimske tro. Også indvandrere- og udlændingepolitikken bruger dette som sin rettesnor. Det resulterer i den næste gemenhed: Ikke kun i Tyskland, Danmark og Holland⁶⁾ bliver der indført strengere straffe på grund af den “muslimske trussel” og netop muslimerne bliver præsenteret for alternativet, at de enten integrerer sig, dvs. forvandler sig til 150 % statsborgere, eller også forlader landet.

Man vil have et racerent statsfolk – i det mindste med hensyn til nationalt sindelag og arbejds- og socialadfærd, når det ikke kan lade sig gøre med hensyn til national-demografi og fænotype.

Alt det bliver ikke alene tolereret som politisk standpunkt i europæiske lande men kan alle steder deltage i regeringen. Og det falder ikke kommentatorerne ind at gå på barrikaderne i journalistisk henseende og fordømme den mentale tilstand hos de europæiske politikere. Hvorfor egentlig ikke? Og hvorfor rejses der tvivl om Anders Breiviks mentale helbred? Kun fordi damerne og herrerne i regering og opposition ikke personligt bygger den slags bomber eller personligt render rundt med egne geværer og laver private hævn-togter mod forrædere? Ja, faktisk: Det er nemlig i mindre grad fanatismen i Anders Breiviks program, som skriverkarle og talkshow-værter anser for vanvittigt. Derimod er det frem for alt et spørgsmål om, at han *ubeføjet*, altså uden politisk legitimation via et demokratisk valg har begivet sig ud på et *privat hævntogt* og dermed er blevet *massemorder*. Alle har lov til at *tænke* på denne forskruede måde og man må endda også godt *skrive* det. Det er jo det, vi har vores friheder til. Og formålet med dem er nu engang, at privatmennesket kun skal gå rundt med sin anti-islamisme og anti-kommunisme i hovedet som mening, men i øvrigt opfylder sine borgerlige pligter: arbejder, stemmer, stifter familie, altså tjener almenvellet i forfølgelsen af sine private interesser. Så bliver man ikke betragtet som vanvittig. For offentlighedens herskere begynder vanviddet først dér, hvor et *privatmenneske* underordner hele sit *liv* under denne mentale tilstand, helt ofrer sin smule tilladte

materialisme under den fikse idé, omsætter det brutale standpunkt i den tilsvarende brutale *praksis* og fører sig frem som *hævner* og imod den herskende ræson. Det er det, der for dem er det "ubegribelige" ved attentaterne i Oslo.⁷⁾

For politikere, som fører krige mod islamisk styrede stater, som beskytter Schengen med en mur mod uønskede udlændinge, der hver dag kræver nye døds ofre, og som via statsmagten påtvinger tilhængerne af en terrorismemistænkt tro – fx via burka- eller tørklædeforbud – den europæiske kulturs skønheder og herligheder, for disse politikere gælder denne målestok ikke. De bliver derimod og med urette hele tiden bebrejdet, at de kun *snakker* og ikke *gør* noget. Og så er de endda overhovedet ikke tilbageholdende i deres anti-islamisme. Med Anders Breiviks *fjendskabserklæring* forfølger de ikke hans *mål*. For dem står bevarelsen af de "kristne vesterlandsk-europæiske værdier" for bevarelsen af helt andre forhold: At muslimske eller andre "slyngelstater" om nødvendigt med militær magtanvendelse skal forhindres i at forfølge selvstændige politiske mål, skyldes ikke kulturel eller religiøs fanatisme. Sikringen af den slags landes politiske, økonomiske og strategiske brugbarhed i udvidelsen af suverænitetsfærer og forretningssucces er det, som deres imperialistiske fanatisme beror på. Og ikke andet. Derfor kan en Bush jr. – og ikke kun han – finde på at påberåbe sig den Almægtige som kronvidne og beskytter. At fabrikere bomber af gødning i baggårde er virkelig ikke noget, som de behøver gøre. Den internationale våbenindustri leverer en overdådighed af bomber og meget andet til fri brug for de damer og herrer, der disponerer over statsmagten i det frie Vesten. Vanvittigt!⁸⁾

Oversættelse fra tysk: Dann Simonsen.

*Freerk Huisken er pensioneret professor fra Bremen Universitet siden 2006, men stadig aktiv med forelæsninger og arbejdskredse i Bremen og rundt om i resten af Tyskland.
<http://www.fhuisken.de/>*

NOTER:

1. Den eneste undtagelse, jeg kender til, er Thomas Steinfelds kommentar i *Süddeutsche Zeitung* 25.07.2011.
2. Anders Breiviks forsvarer plæderer i mellemtiden for, at hans klient er "utilregnelig", fordi han bildte sig ind, at han deltog i en krig, som ikke eksisterer. Det passer: Det er netop det, som attentatmanden ikke kunne holde ud. Derfor startede han selv krigen.
3. At han forvandler socialdemokrater til marxister, skyldes de politiske højreekstremisters mani med at beskyldte alt, hvad der ligger til venstre for dem selv for at være "marxisme" eller "kommunisme". Men det skal understreges, at denne anklage mod det norske Arbeiderpartiet er uberettiget. Selv om man ikke ved meget om det, så er det dog sikkert, at det ikke drejer sig om en marxistisk organisation.
4. I tidsskriftet *GegenRede*, som skrives af lærere til lærere, skrev Freerk Huisken ad to omgange om Thilo Sarrazin: "Die unselige Sarrazin-Debatte" (artiklerne kan googles). Sarrazins teser minder på mange punkter om holdninger, som man kan finde hos vores hjemlige Helmuth Nyborg. Ovs.anm.
5. Det bør vel i den sammenhæng nævnes, at et af Breiviks idoler er Anders Fogh Rasmussen, Natos nuværende generalsekretær. Ovs.anm.
6. "I indvandrers- og udlændingepolitikken har den socialdemokratiske regeringschef (i Norge) efter kritikernes mening lidt efter lidt overtaget det højrepopulistiske Fremskridtspartiets holdninger, efter at det i meningsmålinger midlertidigt var lykkedes dets formand Siv Jensen at nå op på over 30 procent." (*Bild.de*) Det er historiens ironi, at det norske Arbeiderpartiet på grund af sin udlændingepolitik bliver offer for et uhyggeligt angreb på et tidspunkt, hvor det – og helt sikkert uden at fornægte sine egne politiske intentioner nævneværdigt – nærmer sig attentatmandens politiske standpunkt.
7. Det er også grunden til, at pressefolk mindre interesserer sig for, hvad politiske demonstrationer drejer sig om, men i stedet spørger om demonstranterne var voldelige.
8. Derunder hører også de sørgehøjtideligheder, som er blevet udformet som orgier i nationalisme. Hvorfor finder arrangørerne på at spille den norske nationalsang under højdepunktet i sørgehøjtideligheden? Det sidste vers lyder: Ja, vi elsker dette landet, som det stiger frem, furet, værbitt over vannet, med de tusen hjem. Og som fedres kamp har hevet det av nød og seir, også vi, når det blir krevet, for dets fred slår leir.